

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. C. N., narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Velvyslanectví České republiky v Hanoji
sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 1592-1/2024-MZV/HANOKO,
takto:

- I. Usnesení žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 1592-1/2024-MZV/HANOKO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Huga Körbla, advokáta se sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 1592-1/2024-MZV/HANOKO (dále jen „**napadené**“

rozhodnutí). Tím žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem ostatní je nepřijatelná dle ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), neboť nebyla předložena některá náležitost. Konkrétně prostředky k pobytu na území dle ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když žalobce nepředložil platební kartu na své jméno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval, že podával dne 14. 6. 2024 osobně žádost o udělení dlouhodobého víza. Měl řádně sjednaný termín a žádost měl připravenou včetně příloh. Přesto jej žalovaný informoval, že jeho žádost je nepřijatelná, vrátil mu ji včetně příloh a vydal napadené rozhodnutí.
3. Dále žalobce podotkl, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti je soudně přezkoumatelné. Namítl, že v napadeném rozhodnutí žalovaná odkazuje na ustanovení § 31 odst. 1 písm. c), avšak neuvádí, o který právní předpis se jedná. Pokud se má jednat o zákon o pobytu cizinců, tak podotkl, že ustanovení § 13 zákona o pobytu cizinců neuvádí, že by měl žadatel o udělení dlouhodobého víza doložit vždy kumulativně výpis z bankovního účtu a platební kartu. Žádost má být doložena alternativně dokumenty uvedenými v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je tedy podle něj nesprávné, protože požaduje předložení něčeho, co dle zákona o pobytu cizinců neměl povinnosti dokládat.
4. Následně žalobce uvedl, že institut nepřijatelnosti žádosti je velmi přísný a v konkrétních případech vylučuje vůbec zahájení řízení a jinak obvyklou možnost odstraňovat případné vady žádosti. V této souvislosti odkázal na důvodovou zprávu k zákona č. 222/2017 Sb. Poznamenal, že měl všechny podklady připraveny včetně dokladu o finančních prostředcích v podobě potvrzení z bankovního účtu vedeného na své jméno. Institut nepřijatelnosti podle něj nemá být používán, když žadatel doloží kompletní náležitosti, třebaže by měly formální či obsahové vady. V takovém případě je na místě využít výzvy k odstranění vad podání.
5. Rovněž zmínil, že ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců označuje za důvod nepřijatelnosti žádosti nepředložení náležitostí a používá tedy množného čísla. Taktéž uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a jeho žádost byla v pořádku a v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Doplnil, že i kdyby měl snad doložit ke své žádosti platební kartu, tak není pravdou, že by žádost podával bez náležitostí. Měl být tedy žalovaným vyzván k odstranění vady podání. Poznamenal, že platební kartu měl k dispozici a doložil by ji. Závěrem navrhl zdejšímu soudu, aby určil, že napadené rozhodnutí je nezákonné a uložil žalovanému povinnost přijmout žádost žalobce o udělení dlouhodobého víza. Dále navrhl, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaný ve svém vyjádření předně označil žalobu za nedůvodnou. Zrekapituloval, že dne 14. 6. 2024 podal žalobce osobně žádost o udělení dlouhodobého víza. Spolu s ní předložil bankovní výpis, ze kterého však nevyplývalo, že může během pobytu na území disponovat s peněžními prostředky v požadované výši. Takový nedostatek

přítom lze nahradit např. předložením platební karty. K žádosti tedy nebyly předloženy náležitosti podle zákona o pobytu cizinců a žádost tak byla nepřijatelná.

7. Dále žalovaný podotkl, že pokud je žádost nepřijatelná, není řízení zahájeno. Zastupitelský úřad může v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza vyzvat žadatele k odstranění vad podání, které nemají za následek jeho nepřijatelnost. To znamená, že k odstranění vad, které nepřijatelnost působí, zastupitelský úřad nevyzývá. Ani v projednávané věci tedy tuto povinnost žalovaný neměl.
8. Taktéž žalovaný poznamenal, že ustanovení § 13 odst. 2 písm. a), b) a c) skutečně jsou v alternativním poměru. Nicméně nebylo to tak, že by požadoval současně splnění povinností podle písm. a) i c). Žalobce totiž nepředložil prostředky k pobytu na území, když neprokázal, že s nimi může na území disponovat. Pokud by z předloženého výpisu z účtu vyplývalo, že žalobce je oprávněn s prostředky disponovat, splňoval by takový výpis podmínku náležitosti podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a mezinárodní platební karta, kterou žalobce mohl tuto vadu na místě zhojit, by nebyla vyžadována. Zároveň podle něj není pravdou, že by žalobce platební kartou na místě disponoval. Jestliže pak opomněl ve výroku napadeného rozhodnutí u ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) uvést, že se jedná o ustanovení zákona o pobytu cizinců, jde o zřejmou chybu v psaní.
9. Rovněž žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že k nepřijatelnosti podání nepostačí nepředložení jen jedné z náležitostí. Úmyslem zákonodárce podle důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb. bylo vyloučit podávání nekompletních žádostí. Dále pak žalovaný odmítl námitku, že by se institut nepřijatelnosti měl používat pouze v případě, že nejsou předloženy náležitosti vůbec, nikoliv v případě nějakých obsahových či formálních vad. Takový výklad nereflektuje pozdější vývoj právní úpravy. Poslední novelizace provedená zákonem č. 173/2023 Sb. totiž přinesla výjimku z možnosti vyzvat žadatele, má-li podání vady zakládající nepřijatelnost. Žalovaný tedy může do velké míry neformálně vyzvat žadatele k odstranění vad, které nepůsobí nepřijatelnost a jsou tedy méně závažné. Výpis z bankovního účtu, který nedokládá možnost žalobce s prostředky na území disponovat, přitom není vadou dílčí, protože ji nelze snadno odstranit. Oprávněně tedy považoval takovou vadu za vadu působící nepřijatelnost žádosti. I z hlediska účelového výkladu je podle žalovaného rozhodné to, zda je žádost fakticky přijatelná či nikoliv. Pokud by bylo třeba žadatele vyzývat k odstranění vady, ztrácí řízení o žádostech o dlouhodobá víza zásadní odlišnost od řízení o povolení k pobytu.
10. Následně žalovaný zmínil, že rovněž ze srovnání s dikcí ustanovení § 169i odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že smysl odstraňování vad v případě dlouhodobých víz je odlišný. V projednávané věci pak podle žalovaného nejsou použitelné ani závěry vyjádřené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2023, č. j. 21 A 29/2023-30. Nepřijatelnost žádosti v této věci totiž byla dovozena z důvodu nepředložení úředního překladu výpisu z trestního rejstříku. V případě této náležitosti však zákon o pobytu cizinců obsahuje speciální úpravu, která předchází výzvu správního úřadu v případě absence úředního překladu předpokládá. Žalovaný tak závěrem svého vyjádření navrhl, aby zdejší soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce reagoval na vyjádření žalované svým podáním ze dne 24. 9. 2024. V něm předně uvedl, že trvá na tom, co uvedl v podané žalobě. Ustanovení § 13 zákona o pobytu cizinců podle něj nevyžaduje doložení výpisu z bankovního účtu s platební kartou. K žádosti musí být některý z dokumentů doložen alternativně. Za dané situace přitom mohl žalovaný vyzvat žalobce k odstranění vad, pokud měl za to, že v žádosti je vada. Žádost však měl přijmout a řízení zahájit. Pochybnost žalovaného o disponibilitě s finančními prostředky přitom musí být vyjádřena jiným způsobem než nepřijetím žádosti, a to právě výzvou k odstranění vad, případně vypořádáním se s takovými pochybnostmi v samotném rozhodnutí.
12. Dále žalobce poznamenal, že na rozpor mezi množným číslem v zákoně a jednotným číslem v důvodové zprávě upozorňoval jen pro úplnost. Důvodová zpráva pak podle něj jasně vysvětluje institut nepřijatelnosti a v jeho případě by použit být neměl. I další body vyjádření žalovaného označil za nesprávné. Závěrem tedy uvedl, že na podané žalobě trvá.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce si sjednal u žalovaného schůzku k osobnímu podání žádosti na 14. 6. 2024. Na ní podal žádost o udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem ostatní. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žádost je nepřijatelná pro nepředložení náležitostí, konkrétně prostředků k pobytu na území, když žalobce nepředložil platební kartu na své jméno. V odůvodnění napadené rozhodnutí pak uvedl, že žalobce dne 14. 6. 2024 při podání žádosti předložil bankovní výpis, ale nepředložil svoji platební kartu. Nebylo tudíž zřejmé, že může během pobytu na území disponovat s peněžními prostředky. Napadeným rozhodnutím tedy konstatoval nepřijatelnost žádosti. Zasláním stejnopisu vyrozuměl žalobce o důvodech nepřijatelnosti a vrátil mu ji včetně všech předložených dokladů.
15. Žádné další podklady nebyly v předloženém správním spisu založeny.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozhodoval bez nařízení jednání, protože postupoval podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se zajištění prostředků k pobytu na území ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), jde-li o pobyt na území delší než 3 měsíce, prokazuje a) výpisem z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci znějícím na jméno cizince, ze kterého vyplývá, že cizinec může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), b) jiným dokladem o finančním zajištění, ze kterého vyplývá, že cizinec může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené*

- v odstavci 1 písm. a) nebo má zajištěnu úhradu nákladů spojených s jeho pobytem na území, nebo c) platnou mezinárodně uznávanou platební kartou; na požádání je cizinec povinen současně předložit výpis z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci, ze kterého vyplývá, že může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a).*
18. Podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů cizinec povinen předložit prostředky k pobytu na území (§ 13).
 19. Podle ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum dále nepřijatelná, jestliže k žádosti nebyly předloženy náležitosti podle tohoto zákona; to neplatí, jde-li o žádost cizince narozeného na území.
 20. Podle ustanovení § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
 21. Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
 22. V první řadě zdejší soud poznamenává, že nepovažuje za nezbytné zabývat se obsáhle povahou usnesení o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Ani mezi účastníky není sporu, že se skutečně jedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. a jako takové tedy podléhá přezkumu ve správním soudnictví. V podrobnostech lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19.
 23. K námitkám žalobce zdejší soud uvádí, že z textace napadeného rozhodnutí se skutečně může jevit, že žalovaný vyhodnotil jeho žádost jako nepřijatelnou z důvodu nepředložení platební karty. V tomto ohledu pak musí dát soud za pravdu žalobci, že zákon o pobytu cizinců skutečně nevyžaduje, aby spolu s výpisem z účtu předkládal i platební kartu. Jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je žadatel k žádosti povinen předložit také prostředky k pobytu na území. Zákon o pobytu cizinců přitom odkazuje na ustanovení § 13, které v odst. 2, jež upravuje způsob prokazování zajištění prostředků k pobytu na území. Zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že jednotlivé způsoby, kterými je možné zajištění prostředků prokázat, jsou stanoveny alternativně. Tzn. pro prokázání zajištění prostředků postačí splnění jednoho z předpokladů upravených v jednotlivých písm. a) až c) tohoto ustanovení. Ani účastníci řízení ostatně netvrdili nic jiného. Naopak oba se na tomto

- závěru rovněž shodli. Skutečně tak není pravdou, že by toliko nedoložení platební karty ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo třeba samo o sobě považovat za důvod nepřijatelnosti žádosti pro nepředložení náležitostí podle ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
24. Mezi účastníky řízení pak není sporu o tom, že žalobce dokládal k žádosti výpis z účtu, a to za účelem prokázání zajištění prostředků k pobytu na území ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí však také vyplývá, že žalovaný měl za to, že z žalobcem předloženého výpisu z účtu není zřejmá možnost během pobytu na území disponovat peněžními prostředky. K tomu je na místě v obecné rovině uvést, že tuto podmínku přitom ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro prokázání zajištění prostředků prostřednictvím výpisu z účtu skutečně stanoví. Je proto nutné, aby z výpisu z účtu vyplývala i možnost žadatele disponovat během pobytu dostatečnými peněžními prostředky. Pokud tedy k žádosti o dlouhodobé vízum takový výpis z účtu doložen není, nelze považovat za splněnou povinnost předložit prostředky k pobytu na území [ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Na žádost je tak třeba pohlížet skutečně jako na nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť k ní v takovém případě nebyly předloženy náležitosti podle zákona o pobytu cizinců. Podmínku, že z výpisu z účtu musí vyplývat možnost disponovat prostředky při pobytu na území, je totiž třeba chápat jako integrální součást náležitosti, bez níž není vůbec náležitost doložena.
25. Z tohoto důvodu se tedy projednávaná věc liší od žalobcem odkazovaného případu řešeného zdejší soudem v rozsudku ze dne 29. 4. 2024, č. j. 21 A 29/2023-30 (i v rozsudku ze dne 23. 7. 2024, č. j. 2 A 26/2023-31). V tomto případě nebyl doložen úředně ověřený překlad dokladu obdobného výpisu z evidence Rejstříku trestů. Zdejší soud však dovodil, že tento překlad právě není integrální součástí náležitosti, když ustanovení § 31 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců překlad do českého jazyka nezmiňuje. Poukázal také na zvláštní úpravu dokládání překladu obsaženou v ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které obsahuje i úpravu výzvy k doložení úředně ověřeného překladu. Stejně tak se od projednávané věci liší i případ řešený Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 42 A 3/2024-32, na který žalobce taktéž odkazoval. V této věci se jednalo o předložení dokladu o ubytování staršího 180 dnů. Krajský soud v Praze rovněž odkázal na zvláštní úpravu požadavků na stáří dokládáných dokumentů obsaženou v ustanovení § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, včetně úpravy výzvy ke splnění povinnosti podle ustanovení § 55 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci však žádná taková zvláštní úprava vztahující se k výpisu z účtu, jímž je dokládána dostatečnost prostředků pro pobyt na území, neexistuje. Z těchto důvodů tedy nejsou uvedené závěry správních soudů na projednávanou věc přenositelné.
26. S ohledem na výše uvedené proto lze v této souvislosti uzavřít, že pokud by skutečně žalobce nedoložil k podané žádosti výpis z účtu, ze kterého by vyplývalo, že může během pobytu na území disponovat dostatečnými peněžními prostředky, bylo by ze strany žalovaného na místě, aby na žádost pohlížel jako na nepřijatelnou. Přitom by nemusel žalobce vyzývat k odstranění vad žádosti, neboť výzvy k odstranění vad žádosti není třeba v případě, že žadatel nesplnil primární povinnost spočívající v předložení veškerých potřebných dokladů (viz např. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 2 A 35/2023-27).

27. Podanou žalobu je nicméně třeba shledat důvodnou kvůli nedostatkům odůvodnění a podkladů napadeného rozhodnutí. Již v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35 (bod 24), Nejvyšší správní soud dovodil, že i v případě usnesení o nepřijatelnosti žádosti je třeba trvat na požadavku na řádné odůvodnění takového usnesení. I takové rozhodnutí tedy musí splňovat standard přezkoumatelnosti ze strany správního soudu. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018-21, dovodil, že postačí vymezení zákonných důvodů, pro něž správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Na tyto závěry ovšem Nejvyšší správní soud navázal ve svém dalším rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27. V něm uvedl: *„Pokud jsou okolnosti při podání žádosti skutkově i právně natolik jednoznačné (jako tomu bylo v případě citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 289/2018), jistě není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, jak plynou z § 68 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu ovšem nelze závěry citovaného rozsudku paušalizovat a bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (byť obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. Jak výslovně plyne z výše citovaného rozsudku šestého senátu, jeho závěry se týkají situace, kdy fakticky do odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti již nelze uvést nic dalšího. Za takové situace předtištěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistě mohou dostačovat. [...] Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v § 169h odst. 1 (resp. odst. 3) taxativně vyjmenovává případy, za nichž lze považovat žádost o udělení dlouhodobého víza za nepřijatelnou, však nemůže sama o sobě znamenat, že nenastanou situace, v nichž bude nezbytné usnesení o nepřijatelnosti takové žádosti odůvodnit podrobněji, a to především ve vztahu ke konkrétní situaci žadatele.“* (Srov. také např. bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2019, č. j. 2 Azs 34/2019-39, bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 Azs 180/2018-40, či bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 6 Azs 153/2019-22.) Z uvedené judikatury tedy vyplývá, že i v případě aplikace institutu nepřijatelnosti žádosti je třeba vždy zvážit, zda není v konkrétním případě třeba usnesení o nepřijatelnosti žádosti podrobněji odůvodnit.
28. V projednávané věci se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na prosté konstatování, že z předloženého bankovního výpisu není zřejmé, že žalobce může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky (upozornil také na nepředložení platební karty). Takové odůvodnění však podle zdejšího soudu nemůže obstát a není možné jej považovat za dostatečné. Nelze totiž dovodit, že by šlo o Nejvyšším správní soudem ve výše citované judikatuře zmiňovanou situaci, že okolnosti podání žádosti jsou skutkově a právně natolik jednoznačné, že není s ohledem na možnost soudního přezkumu lpět na požadavcích na detailní odůvodnění. V projednávané věci totiž jde o případ, v němž žalovaný i podle svého odůvodnění hodnotil žalobcem předložený podklad, přičemž dospěl k závěru, že z něj nevyplývají relevantní okolnosti. Nelze tak říci, že by do odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo možné uvést nic dalšího. Již samotné výše citované ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu mimo jiné po žalovaném vyžaduje, aby vylicil úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů (přiměřeně srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

29. Pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tak bylo nutné, aby žalovaný konkrétně uvedl své úvahy, kterými se při hodnocení podkladů řídil, a jaké konkrétní skutečnosti z nich zjistil. Měl tedy uvést, co konkrétního jej vedlo k závěru o tom, že z předloženého bankovního výpisu není zřejmé, že žalobce může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky. To vůbec neučinil a omezil se na zcela obecné a nepřezkoumatelné konstatování, že z předloženého výpisu z účtu relevantní okolnost ohledně disponibility s peněžními prostředky nevyplývá. Proč tomu tak bylo, však již z napadeného rozhodnutí seznat nelze. Není přitom možné spokojit se ani s tím, že by snad k uvedenému závěru vedlo samo o sobě nepředložení platební karty, když zákon předložení platební karty spolu s výpisem z účtu bez dalšího nevyžaduje (viz výše). Napadené rozhodnutí je proto nutné považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
30. Nadto v předložené spisové dokumentaci nebyl žalobcem předložený výpis z účtu (či jeho kopie), který žalovaný hodnotil, vůbec založen. Ani ze správního spisu se tedy nepodává, co konkrétně bylo v předloženém výpisu z účtu uvedeno. Žádné jiné podklady svědčící pro závěry žalovaného se taktéž ve správním spisu nenacházejí. V tomto ohledu není relevantní, že žalovaný podle ustanovení § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců vrací žadateli v případě nepřijatelnosti žádosti veškeré předložené doklady. Pokud je totiž závěr žalovaného založen na hodnocení předloženého podkladu, je nutné, aby se tento podklad nacházel ve správním spisu a bylo možné skutečnosti z něj vyplývající zpětně ověřit. Skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, tak ani nemá oporu ve správním spisu.
31. Pro úplnost zdejší soud dodává, že námitku týkající se chybějícího označení právního předpisu, kterého se týká odkaz na ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) v napadeném rozhodnutí, skutečně lze posoudit jako prostou chybu v psaní. Ze všech okolností případu i z ostatního textu napadeného rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že se jedná o odkaz na ustanovení § 31 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud pak jde o otázku užití množného čísla v ustanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je na místě odkázat na již výše zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2024, č. j. 21 A 29/2023-30. V něm zdejší soud dovodil, že *„[u]stanovení § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by bylo třeba aplikovat, i kdyby nebyla doložena toliko jedna náležitost. Použití množného čísla napříč právním řádem nevylučuje subsumpci případu, v němž byl zjištěn jen jeden nedostatek, není-li dán nějaký speciální důvod, aby tomu tak bylo, což v případě daného ustanovení není.“* (Viz také bod 17 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, č. j. 2 A 26/2023-31.) Od těchto závěrů přitom není důvod se v projednávané věci jakkoliv odchýlit.
32. Dokazování žalobcem předloženou kopií platební karty zdejší soud neprováděl, protože to vzhledem k důvodům zrušení napadeného rozhodnutí nepovažoval za nezbytné. V projednávané věci nebylo nijak rozhodné, zda žalobce skutečně měl či neměl platební kartu k dispozici, ale zda ke své žádosti doložil všechny náležitosti vyžadované zákonem o pobytu cizinců.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil bez jednání napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ

napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Nemohl však učinit další žalobcem požadované výroky, když zákon mu jejich učinění nedovoluje. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
35. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje jeho zástupce za úkon právní služby spočívající v podání repliky, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Podání repliky totiž soud žalobci neuložil a žalobce v ní v zásadě pouze odmítl názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce